

ikke have den Tillid til dem, som er nødvendig, naar — føler jeg til — den har seet andre lignende Forhold i den nyere Tid afgjøres ved Boldgifts-Indretninger, som ere dannede og sammensatte paa en ganske anden og mere forsigtig Maade. Det har været mig meget uventet at høre den Characteristisk af vore Sogneforstanderskaber, som den ærede Minister har brugt; jeg finder deri i en vis Henseende en glædelig Udtalelse, thi det maa bidrage væsentligt til, at han vil stræbe som Minister at skaffe en anden Communallov, som kan fremstille andre Sogneforstanderskaber, der ere mere tilfredsstillende for den ærede Minister, end de nuværende, saa fra det Standpunkt glæder det mig, men jeg tilskaaer, at det har overrasket mig at høre en saa skarp Udtalelse. Jeg har før været besyldt for at udtale skarpe Domme over Sogneforstanderskaberne, som de nu ere; men en saa skarp Udtalelse som den, den ærede Minister nu fremsatte, troer jeg ikke at have udtalt. Vil man holde fast paa, at det ikke er en Domstol, men at disse Aflysninger skulle afgjøres ved Boldgiftskjendelse, saa er det aldeles stemmende dermed, at begge Parter have Indflydelse paa Sammensætningen af dem, som skulle afgjøre disse Kjendelser. Uagtet den ærede Minister ikke finder det rigtigt paa den Maade, den lovgivende Magt har sammensat saadanne Commissioner i Hovræderene, saa maa jeg dog troe, at den hele lovgivende Magt tilsammentaget ikke skulde have taget saa aldeles Feil ligeoverfor den ærede Ministers individuelle Ansæelse og Mening, at hans netop skulde være det Rigtige. Jeg er berettiget til at troe, at i saa Henseende feiler den ærede Minister. Jeg kan saaledes ikke see, at der i de Indvendinger, der ere fremkomne mod mit Forslag, skulde være det Allermindste, der kunde gjøre, at man ikke skulde stemme for det.

Indenrigsministeren: Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at jeg ikke har karakteriseret Sogneforstanderskaberne, men Valg

af Sogneforstanderskaber i en snever Kreds, navnligt hvor der er Spørgsmaal om Tiendebyernes Interesse. Evertimod har jeg al Agtelse for Sogneforstanderskabernes Virksomhed i deres egne communale Anliggender; men jeg har ikke kunnet tilbageholde min Overbeviisning om, at, naar Folk, der færdes og leve i en indskrænket Kreds, skulde vælge Dommere — thi det blive de dog — til at bedømme i saa stridige Interesser, der vedkomme deres Venner og nærmeste Slægt, saa kunne slige Valg i det Hele taget ikke anses for heldige.

B. Christensen: Jeg vil blot med Hensyn til det sidste Ord af den høitærede Minister tillade mig den Bemærkning, at Familien og Slægt af de Paagjældende jo dog hverken under de bestaaende Forhold eller efter det foreslaaede Forhold ville kunne komme til at afgjøre Spørgsmaalet.

Indenrigsministeren: Jeg skal hertil svare, at, naar man har Familie og Slægt, der yde Tiende in natura, saa har man Tilbøielighed til at vælge Mænd, som ville varetage disses Interesser.

B. Christensen: Det er et farligt Argument, den ærede Minister kommer med, thi det nøder til at svare, at saa maa man beklage, at Regjeringen tidligere bestandigt har taget Tiende i ere til at afgjøre det (Hør!), og disse maa man jo antage nærmest ville varetage Tiendeieernes Interesse.

Indenrigsministeren: Der har været et enkelt Medlem, og jeg veed ikke, om der nu er noget Medlem (S. A. Hansen: Jo, der er), men Pluraliteten er det ialfald ikke. Dernæst vil jeg paa ingen Maade sige, at Sogneforstanderskaberne altid vælge upaalideligt. Der kan være en Mand, som man, skøndt han yder Tiende in natura, dog kan have den største Tillid til, og saaledes kan der ogsaa være en Mand, som man kan være fuldkommen forvisset om, at han, om han end er Tiende-eier, ikke vil see meest paa Tiendeieernes Interesse.